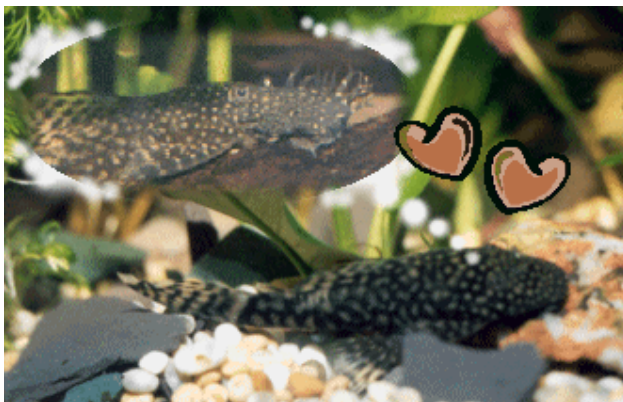

Det här är historien om vår maskot!

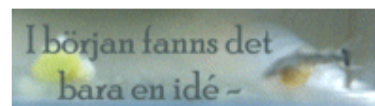
Du kommer väl ihåg malen som fick pryda vår första hemsida och medlemskortet? Nu har den fått flytta hemifrån för första gången i sitt liv. Nu bor den i det vänstra karet längst in, i vår föreningslokal på Råby, där föreningen brukar träffas. Där kan medlemmarna komma och hälsa på den och titta på den när de vill. Fotografiet ovan är taget november -00. Här har du historien om malen:

Den föddes någon gång kring årsskiftet 99-00 och bodde därefter hos Christina, som på den tiden hette Pawelzik i efternamn. Den växte och frodades och fick någon gång på vårkanten (mars-00?) en VF kamrat, som lämpligt nog visade sig vara en ung mal-fröken. Hon var några månader yngre, men växte också till sig, så gick det som det gick. Det var alltid frid och fröjd dem emellan, det hade troligen uppstått kärlek vid första ögonkastet. Hon fick t.o.m. förtur vid fodertabletter ibland! Den 15 september -00, då hannen var 9 månader och honan 6 månader gammal, så var det dags för den första kullen tillsammans. Det var precis 15 dagar efter att Christina och Sven sammankallat till det allra första föreningsmötet (och Christina fyllde förresten år samma dag som föreningen bildades!).

Just de här två får inte så många yngel tillsammans varje gång, men de som blir är väldigt robusta och troligtvis så överlever och kläcks alla lagda romkorn, så det kanske jämnar ut sig.

I början så är de små nykläckta livnen väldigt små ...

Men de växer till sig så småningom – tills att det blir väldigt trångt i barnkammaren och de måste flytta på sig. På bilden ovan så ser du en halv ärta bredvid malynglet som storleksjämförelse. Så här ser ynglen ut vid tre till sju dagars ålder efter kläckningen. Normalt så är de inte utsläppta ännu vid den här tiden, men jag gjorde en raid i boet och norpade ynglet ifrån hannen, som ilsket tittade på. När jag var klar så krängde han sig raskt tillbaka in i grottan.

Här bredvid så är kullen tre-fyra veckor gammal och har kunnat äta tablettfoder sedan en vecka tillbaka. De har naturligtvis fått annat också, exempelvis levandefoder i form av nykläckta Artemia och hemodlad mikromask. De fick nog allra mest frysfoder i form av cyklops, bosminer och en del Artemia, och mycket, mycket grönt i olika form. Årtor var roliga, de dög ett bra tag att knapra på.

Här bredvid så ser du den allra äldsta bilden på vår maskot, från september – 00 – där är han faktiskt nybliven pappa, men ser ändå rätt ung ut själv. En man i sina bästa år, alltså!

Och här är han igen, några månader och flera yngelkullar senare. Nedan: Honan inspekterar grottan.

Här är han igen, ur en något fräckare kameravinkel ...

Det är konstigt att han hinner äta upp sig så pass mellan varven, när han vaktar en kull går han helt utan mat i två veckor ungefär. Han går mycket sällan ut ur sin yngelgrotta, bara i sluttampen på sista passningsveckan.

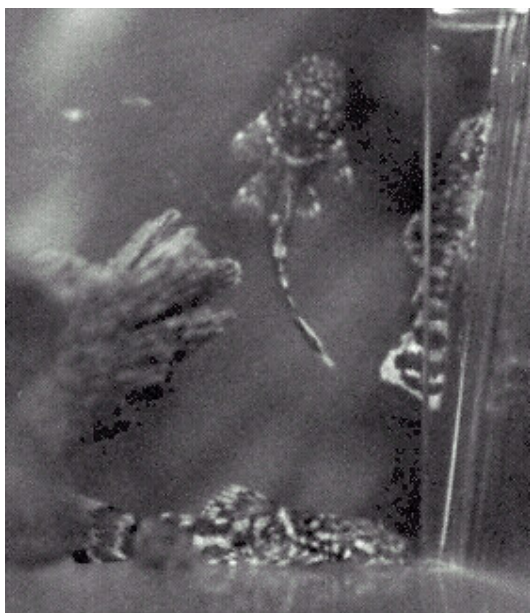
Här bredvid ser du en medboende – härföraren i Amano-armén! De var runt 11 stycken för något år sedan, men de har varit uppe i över tjugo och nu är de färre igen. Ur egen kraft. Ancistrusarna tittar förvånat och något konfunderat på, när armén kommer fram i en lång rad, på gemensam jakt efter något ätbart. Men så länge de inte kliver in i yngelgrottan, så får de vara ifred för både pappa och mamma ancistrus...

Här nedanför så ser du några fler bilder från den allra första kullen. De yngel som blev då, har flyttat hemifrån för länge sedan, men ett barnbarn (yngel-yngel?) bor i det högra karet längst in i Råby-lokalen! Det är den största hannen utav dem som bor där, som är barnbarn till vår maskot. De övriga malarna i samma kar är halvsyskon, från samma hona men från en annan hanne. Det är förresten ett under att de lever: Doppvärmarna (båda!) i det karet skenade i topp under februari -05 och ett hundratal firrar gick åt ...

Här är de upptagna för fotografering. De är ungefär två-tre veckor gamla (nyss utsläppta ur grottan) och har börjat ta torrfodersorter.

T.v.: Ynglen vid tre-fyra veckors ålder.

Nedan: Den goda modern.

Men nu så är alltså hannens sötebrödsdagar förbi. Nu får han inte vara med sin dam längre – hon har fått en annan kavaljer. Just därför att hon var viltfångad gör att jag gärna parar henne med olika herrar. Nu har hon en annan viltfångad herre till sällskap, en underligt färgad, gulaktig mal-kis, som ser väldigt läcker ut med sina otroligt kraftiga spröt i matchande KNALLGULA färg. Nu är det snart påsk ... Vad skall jag hitta på till jul?

Nu när vår maskot är inne på sitt sjätte levnadsår, så är han litet ensam, men vid god vigör. Han bevakar en annan grotta i sin ensamhet, i den förhoppningen att en vacker dag så kommer det förbi en ny mal-dam!

Vid pennan: Christina Ghiasvand.
Mars 2005

